

Πανελλαδική Γραμματεία Εκπαιδευτικών

17^ο Συνέδριο ΟΛΜΕ

**Κίνημα και αγώνες για αποκλειστικά δημόσια και δωρεάν παιδεία
στην υπηρεσία του λαού,
για ολόπλευρη μόρφωση των παιδιών του!
Για την αναπλήρωση των απωλειών μας!
Για την ικανοποίηση των αναγκών μας!**
Αυτό είναι το βασικό κριτήριο ψήφου!

Συναδέλφισσες, Συνάδελφοι

1 Τις επόμενες μέρες θα εκλέξουμε τους αντιπροσώπους για το 17ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ. Από αυτό το Συνέδριο θα εκλεγεί το νέο Διοικητικό Συμβούλιο της Ομοσπονδίας, όπως και αντιπρόσωποι για την εκλογή του νέου Γενικού Συμβουλίου της ΑΔΕΔΥ.

Οι αρχαιρεσίες θα πραγματοποιηθούν στο φόντο ενός νέου πολιτικού σκηνικού, αφού έχουμε πλέον μια νέα συγκυβέρνηση, αυτή των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Τρεις μήνες μετά υπάρχουν δείγματα γραφής για τις προθέσεις και τις προτεραιότητες της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-Καμμένου.

► Τη στιγμή που 14 χιλιάδες συνάδελφοί μας **αναπληρωτές βλέπουν τη μισθοδοσία τους να καθυστερεί**, να μην καταβάλλεται στην ώρα της, η συγκυβέρνηση καταβάλλει κανονικά τις δόσεις, «εγκαίρως και στο ακέραιο» προς Ε.Ε., ΕΚΤ και ΔΝΤ, για ένα χρέος που δεν είναι του λαού.

► Τη στιγμή που δεν υπάρχει ούτε χαρτί για φωτοτυπίες και **τα σχολεία έχουν χρέη μέχρι το λαιμό**, η συγκυβέρνηση απορρίπτει στη Βουλή τροπολογία για τη διαγραφή αυτών των χρεών και την ίδια στιγμή προχωρά με τον πιο προκλητικό τρόπο στη διαγραφή των προστίμων-προσαυξήσεων που έχουν επιβληθεί σ' επιχειρηματικούς ομίλους για φορολογικές απάτες, λαθρεμπόριο κ.α.

► Τούτη την στιγμή **λείπουν 3 χιλιάδες εκπαιδευτικοί** από τα σχολεία, και υπάρχουν μαθητές που θα διαγωνιστούν σε πανελλαδικώς εξεταζόμενα μαθήματα, χωρίς να έχουν κάνει ούτε μία ώρα μάθημα (π.χ. Αρχές Οικονομικής Θεωρίας). Και ενώ **υπάρχουν 25 χιλιάδες κενές οργανικές**, ο αν. Υπουργός Παιδείας δηλώνει «θέλω να πιστεύω ότι θα προχωρήσουν κάποιες προσλήψεις στην εκπαίδευση, στο βαθμό όμως που μας το επιτρέψουν οι κεντρικές συμφωνίες» με το Brussels Group (νέα Τρόικα), ενώ ο αν. Υπουργός Διοικητικής Μεταρρύθμισης, αντί για μαζικές, μόνιμες προσλήψεις, προωθεί την «κινητικότητα»(!). Η νέα συγκυβέρνηση διατηρεί την αύξηση του ωραρίου και την αύξηση του αριθμού των μαθητών στην τάξη, για να περιορίσει τις προσλήψεις εκπαιδευτικών.

► Ακόμα και η δίκαιη επαναφορά των δημοσίων υπαλλήλων από τη διαθεσιμότητα, είναι κουτσουρεμένη, δεν αφορά το σύνολο των διαθέσιμων και απολυμένων, δεν θα γίνει αμέσως για όλους και **ο αριθμός τους αφαιρείται από τις 15 χιλιάδες φετινές προσλήψεις**. Απολύει 300 από τις 895 καθαρίστριες του Υπ. Οικονομικών, αφήνει εκτός 3 χιλιάδες εργαζόμενους στο «Βοήθεια στο Σπίτι» κ.α.

► Τη στιγμή που **οι εκπαιδευτικοί έχουν χάσει 5,5 μισθούς την περίοδο της κρίσης**, που χιλιάδες νέοι εκπαιδευτικοί αμείβονται με 640 ευρώ, η συγκυβέρνηση αρνείται να ξεπαγώσει ακόμα και αυτές τις μισθολογικές ωριμάνσεις (μισθολογικά κλιμάκια), αρνείται να ικανοποιήσει ακόμα και τη χορήγηση του δώρου του Πάσχα, αλλά δίνει μισό δις ευρώ στις ΗΠΑ για εξοπλιστικά προγράμματα και άλλα 45 εκατ. για εξοπλισμούς στη Λόγκχιντ κ.α.

► Τη στιγμή που **η πληρωμή από το λαό των «μνημονιακών» χαρατσιών βαφτίζεται πλέον «πατριωτικό καθήκον»**, η συγκυβέρνηση διατηρεί τις προκλητικές φοροελαφρύνσεις για το μεγάλο κεφάλαιο (π.χ. 56 φοροαπαλλαγές των εφοπλιστών) και συνεχίζει τις σαρωτικές ιδιωτικοποιήσεις, την παράδοση των δημοσίων υποδομών στα μονοπώλια (Λιμάνια, αεροδρόμια κ.α.).

► Με το νέο νομοσχέδιο για τη Δημόσια Διοίκηση που ήρθε στη Βουλή, αντικαθιστά την αυτοδίκαιη αργία με τη δυνητική αργία, ωστόσο διατηρεί όλο το προηγούμενο αυταρχικό πειθαρχικό πλαίσιο. **Είναι χαρακτηριστικό ότι διατηρεί ακόμα και αυτή τη διάταξη «περί ανάξιας και αναξιοπρεπούς συμπεριφοράς του Δημόσιου Υπάλληλου, εντός και εκτός υπηρεσίας»**, ότι δηλαδή είχε κάνει σημαία και ο προκάτοχός του Κ. Μητσοτάκης! Διατηρεί τη διάταξη ότι ένας Δημόσιος Υπάλληλος δεν μπορεί να αμφισβητεί το Σύνταγμα και τους νόμους του Κράτους. Όπως δήλωσε ο Γ. Κατρούγκαλος, «*οι κυβερνήσεις αλλάζουν, αλλά το Κράτος έχει συνέχεια*»!!!

► Παγώνει την αξιολόγηση με τη μορφή που προωθήθηκε από τη συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, **για να φέρει όμως μια άλλη, κι αυτή τιμωρητική**, αφού θα συνδέεται με το μισθό, την αποδοτικότητα και την υπηρεσιακή εξέλιξη (δηλώσεις Γ. Κατρούγκαλου).

► Η συγκυβέρνηση προβάλλει ως δήθεν μεγάλη μάχη τις επιφυλάξεις της για την αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης και την ίδια στιγμή **κρύβει ότι έχει αποδεχτεί και διατηρεί τη μεγάλη αύξηση στα όρια συνταξιοδότησης, τις τεράστιες περικοπές στις συντάξεις, τη ληστεία στα ταμεία από το PSI**, ενώ προωθεί «αντικίνητρα» σε κάθε πρόωγη συνταξιοδότηση, ληστεύει τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων, μέσω repos. Στο στόχαστρο βρίσκονται ξανά οι γυναίκες με ανήλικα παιδιά, η αύξηση των ορίων ηλικίας ακόμα και για παλιούς ασφαλισμένους. Η κατάσταση στην υγεία είναι τραγική, στην κυριολεξία γιατρέυεται όποιος έχει να πληρώσει!

► Στην εκπαίδευση διατηρεί τις καταργήσεις-συγχωνεύσεις σχολείων που έγιναν, τα ελιτίστικα Πρότυπα σχολεία και τις εξετάσεις εισαγωγής σε αυτά, τον αντιδραστικό διαγωνισμό της PISA. Εγκαινιάζει Σχολές Επαγγελματικής Κατάρτισης (ΣΕΚ), παρόλο που προεκλογικά μιλούσε για κατάργησή τους. Επί της ουσίας, διατηρεί το προηγούμενο αντεκπαιδευτικό νομοθετικό πλαίσιο (Νέο Σχολείο, επιλογή στελεχών εκπαίδευσης, Νέο Λύκειο κ.α.). **Διατηρεί και αναβαθμίζει τη συνεργασία με τον ΟΟΣΑ, που μετατρέπεται σε «αριστερός σύμβουλος» της συγκυβέρνησης και στην εργαλειοθήκη του οποίου βασίστηκαν όλες οι αντεκπαιδευτικές αναδιαρθρώσεις των προηγούμενων χρόνων.** Συναντήθηκε για τον σκοπό αυτό, με τον «σερ ΟΟΣΑ» (Ανχελ Γκουρία), επικεφαλής του ΟΟΣΑ, στενό συνεργάτη της Α. Διαμαντοπούλου.

Όλα τα παραπάνω δεν πρέπει να μας εκπλήσσουν.

Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ δεν έχει προτεραιότητα να λυθούν τα λαϊκά προβλήματα.

Δεν έχουν δίκιο και δε συμφωνούμε με όσους και όσες μας ασκούν κριτική ότι «βιαζόμαστε, πως δεν αναγνωρίζουμε τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει η νέα κυβέρνηση». Η κριτική μας δεν γίνεται γιατί η νέα συγκυβέρνηση δε λύνει όλα τα προβλήματα, εδώ και τώρα. Η κριτική μας γίνεται γιατί και η νέα συγκυβέρνηση δεν κινείται σε φιλολαϊκή κατεύθυνση.

Άλλες είναι οι προτεραιότητές της

- Αναγνωρίζει το χρέος της πλουτοκρατίας, ως χρέος του λαού, δηλώνει ότι θα το πληρώνει στο διηνεκές.
- Έχει δεσμευτεί απέναντι στα μεγάλα συμφέροντα, απέναντι στους βιομήχανους, τους τραπεζίτες, τους εφοπλιστές, όλους αυτούς, που μαζί με την Ε.Ε., φόρτωσαν τις συνέπειες της κρίσης στο λαό. Ο αντίπαλος αυτός είναι εδώ, δεν έφυγε με την αλλαγή κυβέρνησης.

Διαπραγματεύεται «σκληρά» μέσα στη λυκοσυμμαχία της Ε.Ε., αλλά η διαπραγμάτευση αυτή αφορά τα κέρδη ή τη χασούρα της ντόπιας πλουτοκρατίας, μια σχετική χαλάρωση της περιοριστικής πολιτικής, προκειμένου να βρεθεί ζεστό κρατικό χρήμα, που θα στηρίξει τις επενδύσεις και την κερδοφορία των επιχειρηματικών ομίλων. Γι' αυτό έχει τη στήριξη του ΣΕΒ, ενώ ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΠΟΤΑΜΙ δηλώνουν πως θα στηρίξουν τη «νέα συμφωνία» (παράταση Μνημονίου).

Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ δε διαπραγματεύεται για να γυρίσουν πίσω οι μισθοί μας, να δοθούν λεφτά στην παιδεία, στην υγεία.

Η κυβέρνηση «τα στρίβει». Ναι! Όχι όμως από τη στρατηγική του κεφαλαίου και τις δεσμεύσεις απέναντί του. Εκεί δεν κάνει βήμα πίσω. Εκεί που κυριολεκτικά «τα στρίβει» είναι ακόμα και από τα ψίχουλα του προγράμματος της Θεσσαλονίκης (το 1,2 δις έγιναν τελικά... 0,2 δις).

2. Από το προηγούμενο συνέδριο της ΟΛΜΕ αναπτύχθηκαν μαζικοί αγώνες, που είχαν αντικειμενική βάση γιατί οι εκπαιδευτικοί και γενικότερα οι Δημόσιοι Υπάλληλοι έχασαν βασικά δικαιώματα.

Ήταν αγώνες για την υπεράσπιση του δικαιώματος στη μόνιμη και σταθερή δουλειά, για την επιστροφή των συναδέλφων που τέθηκαν σε διαθεσιμότητα, εξέφρασαν τη δίκαιη οργή και αγανάκτηση απέναντι στην τότε κυβερνητική πολιτική.

**ΓΙΑ ΤΟ ΧΘΕΣ
ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ
ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΤΙΠΟΤΑ.**

**για το σήμερα
μπορείς να κάνεις**

ούτε παλιά ούτε ν

για να... Π.Α.Μ.
Πανεργατικό Αγώνιστικό
ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΕΚ

Στους αγώνες αυτούς η ηγεσία της ΟΛΜΕ (ΣΥΝΕΚ και ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ), καλλιέργησε συνειδητά αυταπάτες ότι με μία κυβέρνηση με κορμό το ΣΥΡΙΖΑ, εντός των τειχών της Ε.Ε. και του συστήματος, θα έρθει πολιτική αλλαγή υπέρ του λαού. Η κυβέρνηση πράγματι άλλαξε.

Ωστόσο, τα προβλήματα, συνολικά η αντιλαϊκή πολιτική, παραμένουν.

Επιβεβαιώνεται πως δεν αρκεί να αλλάξει μια κυβέρνηση και να έρθει μια άλλη, για να λυθούν τα προβλήματα. Χρειάζεται ταυτόχρονα και αλλαγή πολιτικής, χρειάζεται σύγκρουση με τα μεγάλα συμφέροντα. Χρειάζεται σύγκρουση με την Ε.Ε., με τη στρατηγική της «ανταγωνιστικότητας», δηλαδή με τις αιτίες που γεννούν τα προβλήματα και με αυτούς που βρίσκονται «πίσω» από τις κυβερνήσεις.

Συνειδητά η ηγεσία της ΟΛΜΕ (ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ) υπηρέτησε την εναλλαγή κυβερνητικού διαχειριστή εντός των τειχών του ΟΟΣΑ, της Ε.Ε., του ΝΑΤΟ, του συστήματος.

Μια ηγεσία, που τώρα δεν έχει οργανώσει ούτε μια κινητοποίηση για την καθυστέρηση της πληρωμής των αναπληρωτών συναδέλφων, για το ξεπάγωμα των ωριμάνσεων, για το δώρο του Πάσχα. Δεν έχει βγάλει μέχρι σήμερα ούτε καν μια ανακοίνωση για τη ληστεία των αποθεματικών των ασφαλιστικών μας ταμείων.

Την ώρα που ετοιμάζεται η νέα λίστα των σαρωτικών, αντιλαϊκών μέτρων, την ώρα που πρέπει να ξεσηκωθούν και οι πέτρες, οι δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ στην ΟΛΜΕ, όχι μόνο υπερασπίζονται την κυβερνητική πολιτική (π.χ. την συμφωνία της 20ης Φεβρουαρίου στο Eurogroup), αλλά μεταφέρουν μέσα στο κίνημα τις θέσεις της κυβέρνησης («η κατάσταση είναι δύσκολη, δεν υπάρχουν περιθώρια για οικονομικά μέτρα, μόνο για κάποια θεσμικά, δεν μπορούμε να μιλάμε για ανάκτηση μισθών, όταν υπάρχουν 1.5 εκ. άνεργοι»).

Είναι χαρακτηριστικό: η αντιπρόεδρος της ΟΛΜΕ (στέλεχος των ΣΥΝΕΚ και εκλεγμένη στο Περιφερειακό Συμβούλιο της Αττικής) ψήφισε υπέρ της ληστείας των αποθεματικών της Περιφέρειας Αττικής, που αφορούσαν και έργα για τα σχολεία (Περιφέρεια Αττικής, ΑΠΟΦΑΣΗ 91/2015, 26 Μάρτη 2015).

Απευθυνόμαστε με το χέρι στην καρδιά σε κάθε συνάδελφο, ιδιαίτερα σε όσους έχουν πείρα για το τι σημαίνει κυβερνητικός συνδικαλισμός, σε όσους πονάνε το κίνημα, τα σωματεία και τους λέμε:

Είναι δυνατόν να υπερασπιστούμε τα δικαιώματά μας, τις ζωές μας, με τέτοιες συνδικαλιστικές ηγεσίες:

Ναι! Αυτό εννοούμε όταν λέμε ότι ανδρώνεται ο νέος κυβερνητικός συνδικαλισμός.

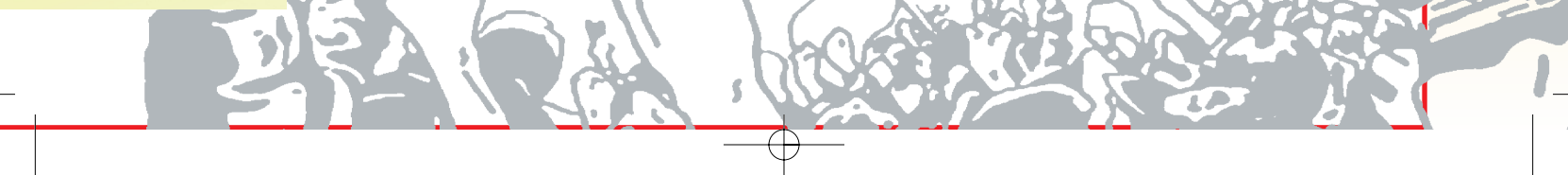
Έχουμε όμως πείρα πια.

Έχουμε πείρα για το διαλυτικό ρόλο της ΔΑΚΕ και της ΠΕΚ (πρώην ΠΑΣΚ), του παλιού κυβερνητικού συνδικαλισμού, που κινείται κι' αυτός στη γραμμή στήριξης της κυβέρνησης για να πετύχει «η εθνική προσπάθεια». Δεν πρέπει να επιτρέψουμε να επαναληφθεί το ίδιο, χιλιοπαιγμένο έργο.

Στοίχισε ακριβά στους εργαζόμενους και στο κίνημα όσες φορές επικράτησαν σε αυτό οι δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού, παλιού ή νέου.

Έχουμε όλοι ευθύνη, ώστε να μην μετατραπούν τα σωματεία σε θεατές, σε χειροκροτητές της νέας συγκυβέρνησης. Στη βάση αυτή, καλούμε κάθε συνάδελφο να αναλογιστεί και να προβληματιστεί:

- Ποιος ωφελήθηκε τόσα χρόνια από τη συμπόρευση με τις εκάστοτε κυβερνητικές παρατάξεις και τις κυβερνητικές πολιτικές; Οι φίλοι ή οι εχθροί των εργαζομένων;
- Ποιον βοηθάει στ' αλήθεια η στάση των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ, που κλίνουν σε όλες τις πτώσεις την εναντίωση στην κυβερνητική πολιτική αλλά στην πράξη στην ηγεσία της ΟΛΜΕ συμπορεύονται με το ΣΥΡΙΖΑ; Ποιον βοηθάει το γεγονός ότι σε πάνω από 250 σωματεία στο Δημόσιο, σε 68 Υπηρεσιακά Συμβούλια, όπου έχουν ενιαία παράταξη και κοινό ψηφοδέλτιο; Την ανασύνταξη του κινήματος ή το δυνάμωμα του νέου, κυβερνητικού συνδικαλισμού;
- Ποιον βοηθάει το από κοινού κάλεσμα των δυνάμεων του ΣΥΡΙΖΑ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στα συλλαλητήρια, στις «πλατείες» για να στηριχτεί η διαπραγμάτευση της κυβέρνησης; Μια διαπραγμάτευση που δε γίνεται για τα συμφέροντα του λαού, αλλά του κεφαλαίου. Την ανασύνταξη, αντιμετώπιση του κινήματος ή την ενσωμάτωσή του στα σχέδια των βιομηχάνων, της πλουτοκρατίας;

• Ποιον βοηθούν τελικά όταν βαφτίζουν «αριστερή» μια κυβέρνηση, που φωνάζει με όλη της τη δύναμη «ανήκομεν εις την Ε.Ε. και το ΝΑΤΟ», όταν καλλιεργούσαν και καλλιεργούν αυταπάτες για το ρόλο της, την αποστολή της, όταν έλεγαν προεκλογικά «να φύγουν αυτοί και βλέπουμε» και σήμερα παριστάνουν τις «απατημένες συζύγους»; Ποιον βοήθησαν λοιπόν; Την ανάπτυξη των αγώνων ή την αδράνεια, την παθητικοποίηση, τις αυταπάτες του τύπου «έρχονται εκλογές, κάτι θα αλλάξει»;

3. Όσοι είχαν ελπίδες για κάτι θετικό, κάτι διαφορετικό από αυτή την κυβέρνηση δεν πρέπει να απογοητευθούν.

Το αντίθετο. Πρέπει να δράσουμε οργανωμένα, μαζικά, αποφασιστικά.

Να μη συμβιβαστούμε στην καθημερινότητα της μισής ζωής. Να μην παραιτηθούμε από τον αγώνα για μια ζωή με δικαιώματα, για μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους, για να έχουν όλα τα παιδιά μόρφωση, υγεία, ελεύθερο χρόνο, διακοπές κ.α

Για το λόγο αυτό, χρειαζόμαστε Σωματεία και Ομοσπονδία κάστρα του αγώνα, όπλο στα χέρια μας.

Γι' αυτό έχουμε ανάγκη από ένα κίνημα που θα διεκδικεί την αναπλήρωση των απωλειών που είχαμε τα προηγούμενα χρόνια, που δε θα συμβιβάζεται με τα ψίχουλα και το «έχει ο Θεός», που θα συγκρούεται με τα μεγάλα συμφέροντα, τους επιχειρηματικούς ομίλους, την Ε.Ε.

Γι' αυτό έχουμε ανάγκη από ένα κίνημα που θα παλεύει για την πραγματική ρήξη, για ριζικές αλλαγές στην κοινωνία και στην οικονομία, ώστε να γίνει ο λαός νοικοκύρης στον τόπο του, κυρίαρχος του πλούτου που παράγει. Υπάρχουν σήμερα όλες οι υλικές προϋποθέσεις για μια τέτοια ανάπτυξη σε όφελος του λαού, για να ικανοποιηθούν οι ανάγκες μας.

Οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ θα δώσουν τον καλύτερό τους εαυτό σε αυτή την κατεύθυνση, για ένα τέτοιο κίνημα, με ένα τέτοιο προσανατολισμό, όπως έκαναν και τα προηγούμενα δύο χρόνια.

Παρά τις αδυναμίες ή άλλες παραλείψεις, πήραν εκατοντάδες αγωνιστικές πρωτοβουλίες, κατέθεσαν δεκάδες προτάσεις στο Δ.Σ. της ΟΛΜΕ, για όλα τα ζητήματα.

Οι εκπαιδευτικοί μπορούμε να διαδραματίσουμε σπουδαίο ρόλο σε ένα τέτοιο κίνημα.

Έχουμε τη δυνατότητα μέσα από το μάθημα, στην τάξη:

- ◆ **Να διδάξουμε** την ιστορική και επιστημονική αλήθεια, σε αντίθεση με το περιεχόμενο των σχολικών βιβλίων.
- ◆ **Να καλλιεργήσουμε** αγωνιστικές προσωπικότητες, που θα είναι σε θέση να αντιληφθούν και να ερμηνεύσουν τον κόσμο γύρω τους, για να μπορέσουν αύριο να τον αλλάξουν.
- ◆ **Να μην αφήσουμε** κανένα παιδί στα «αζήτητα» αλλά να σκύψουμε πάνω του, ώστε να αγαπήσει τη ζωή και τον αγώνα, να πιστέψει στον εαυτό του και στους γύρω του.

Γι' αυτό έχουμε χρέος να αντιπαρεστούμε με ρατσιστικές απόψεις, με τη ναζιστική-φασιστική Χρυσή Αυγή, με άλλες επικίνδυνες, αντιδραστικές θεωρίες, όπως «δεν παίρνουν όλα τα παιδιά τα γράμματα». Ο καθηγητής που καταξιώνεται στη συνείδηση του λαού δεν είναι εκείνος που αρκείται να «βγάζει» άριστους μαθητές, αλλά αυτός που παραλαμβάνει τα παιδιά με τα χίλια δυο τους προβλήματα και προσπαθεί να τα κάνει να αγαπήσουν τη μόρφωση και τη ζωή, να δουν τη γνώση σα δύναμη για να αλλάξουμε τον κόσμο.

Έναν τέτοιο εκπαιδευτικό φοβούνται όσοι κάθονται στο σβέρκο του λαού.

ΨΗΦΙΣΕ - ΣΤΗΡΙΞΕ

Αγωνιστική Συντηρίωση Εκπαιδευτικών

